

Arrest

nr. 153 633 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2011 werd door de politie van Oostende een administratief verslag opgesteld in hoofde van verzoeker vermits hij verdacht werd van het toebrengen van messteken.

Ingevolge hogergenoemd administratief verslag werd verzoeker daags nadien het bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 december 2011 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Brugge bij verstek veroordeeld tot 7 maanden gevangenisstraf voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Op 28 februari 2012 legde verzoeker en E.V, een Belgische onderdaan, een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende.

Op 16 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner, E.V. (bijlage 19ter).

Ingevolge zijn correctionele veroordeling werd verzoeker op 1 juni 2012 aangehouden en daags nadien opgesloten in de gevangenis van Brugge. Nadat verzoeker op 4 juni 2012 onder elektronisch toezicht geplaatst werd, werd hij op 28 juni 2012 in vrijheid gesteld gezien het door hem aangetekende verzet ontvankelijk werd verklaard.

Op 31 oktober 2012 werd de verblijfsaanvraag van verzoeker geweigerd middels een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat het duurzame en stabiele karakter van zijn relatie niet afdoende werd aangetoond en de Belgische referentiepersoon niet aantoonde te beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28 oktober 2014, bij arrest nr. 132 286 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bevelscomponent van voormelde beslissing, omwille van een schending van de formele motiveringplicht.

Op 4 december 2014 werd aan verzoeker opnieuw een bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 8 december 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner, E.V (bijlage 19ter).

Op 3 juni 2015 nam verweerder opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2014 werd ingediend door

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschik. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3' van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen.

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest van tewerkstelling van het Sociaal Huis (OCMW) Oostende dd. 03.09.2014 voor de periode september 2013-2014); bijbehorende loonfiches voor september-november 2013 en januari-september 2014: uit deze stukken blijkt dat de referentiepersoon in deze periode was tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976. De duur van deze

tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Dit soort arbeidscontract is een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. De inkomsten die voortvloeien uit dergelijke tewerkstelling kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- attesten van de RVA-HVW dd. 03.10.2014, 17.10.2014 en 14.11.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op uitkeringen als volledig werkloze vanaf 04.09.2014. Er worden echter geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job. Gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking worden genomen. In de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4 juncto artikel 50, § 2, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, inzonderde de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoeker niet zou aantonen dat de inkomsten van de referentiepersoon, Belgische onderdaan, toereikend zijn, zonder rekening te houden met de job én werkbereidheid van de referentiepersoon.

Terwijl er wel degelijk voldoende bestaansmiddelen zijn in hoofde van beide partijen, tot op heden. Zodat art. 40ter van de Vreemdelingenwet en de artn. 52 §4 en 50 § 2 7° K.B. Vreemdelingenwet geschonden worden en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden

Toelichting:

Art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De referentiepersoon bewijst enerzijds haar inkomsten middels een tewerkstelling art. 60 OCMW-wet. De opmerking dat dat een aanvullend bijstandsstelsel betreft, zodat er met die inkomsten geen rekening kan gehouden worden, is foutief. Een tewerkstelling binnen het kader van art. 60 OCMW-wet is evenzeer een tewerkstelling als elke andere. Mevr. V werkte onder gezag en toezicht en werd daarvoor betaald. Met die inkomsten dient uiteraard rekening te worden gehouden.

Anderzijds is het zo dat de tewerkstelling op grond van art. 60 OCMW-wet eind 2014 was beëindigd. Mevr. V was vanaf dan werkzoekende, doch zocht actief naar werk. Het bewijs daarvan wordt geleverd

door de trajectbepaling van de VDAB dd. 24.02.2015 (stuk 6) en de trajectovereenkomst met de VDAB dd. 23.03.2015 (stuk 7).

Dergelijke overeenkomst verplicht de werkzoekende om actief bezig te zijn met het zoeken, daarbij bijgestaan door de consulent van de VDAB.

De beoordeling van de verweerder is dan ook gewoon krak in strijd met de voorliggende stukken.

De motivering van verwerende partij op de bestreden beslissing is zodoende foutief."

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, is de Raad van oordeel dat de determinerende motieven van de beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijk als de juridische overwegingen die hebben geleid tot de bestreden beslissing worden duidelijk weergegeven, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover hij beschikt. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet wordt niet aangetoond.

Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Het afdoende karakter moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu betreft de toepasselijke wetsbepaling artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Ingevolge voormelde bepaling dient de referentiepersoon aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dienaangaande legde verzoeker stukken voor waaruit bleek dat de referentiepersoon in het verleden tewerk was gesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet en hieruit inkomsten genoot, alsook stukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag werkloosheidsuitkeringen genoot.

In casu wordt niet betwist door verzoeker dat de tewerkstelling van zijn partner conform artikel 60 van de OCMW-wet reeds beëindigd was. Zo geeft verzoeker in zijn verzoekschrift immers aan dat zijn Belgische partner vanaf eind 2014 immers niet langer tewerkgesteld was, doch wel een werkloosheidsuitkering ontving en werkzoekende was. De motivering betreffende de beoordeling van de tewerkstelling conform artikel 60 van de OCMW-wet dient dan ook als een overtollig motief te worden beschouwd. De kritiek tegen een overtollige overweging kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verweerder betwist niet dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen geniet doch motiveert in de bestreden beslissing dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen tenzij de referentiepersoon kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Verzoeker betwist niet dat de voormelde bepaling zulks vereist, doch stelt dat zijn partner wel degelijk werk zoekt en legt stukken neer ten bewijze.

De stukken die verzoeker thans voorlegt, waren niet gekend aan het bestuur op het ogenblik van de beoordeling. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid met deze stukken geen rekening te hebben gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker enige stukken heeft voorgelegd waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zijn partner actief op zoek was naar werk. Vermits verzoeker op generlei wijze weerlegt, noch concreet aantoonst dat de referentiepersoon op het ogenblik van de bestreden beslissing bewezen heeft actief op zoek te zijn naar werk en evenmin uit het administratief dossier blijkt dat hieromtrent tijdig stukken werden bijgebracht, is de Raad van oordeel dat verweerder geenszins kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. De voorliggende motivering is afdoende. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52, § 4, 5° lid, van het vreemdelingenbesluit en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, inzonder de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Doordat verwerende partij zonder verdere toelichting bevel gaf om het grondgebied te verlaten. Terwijl art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet louter in de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, doch die mogelijkheid uiteraard gemotiveerd dient te worden.

Zodat art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. [...]”

De gemachtigde van de minister beschikt over de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om een bevel om het grondgebied te verlaten mee te betekenen. Eigen aan een discretionaire bevoegdheid is wel dat de gemachtigde dient te motiveren waarom een bevel wordt betekend. In casu werd er niets gemotiveerd, doch werd zonder meer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Daardoor werd de materiële motiveringsplicht geschonden.”

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, wordt in de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de juridische grondslag voor het nemen van een bevel, zijnde in casu artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen die er aan ten grondslag liggen, met name dat het legaal verblijf van verzoeker in België verstreken is. Verzoeker heeft kennis kunnen nemen van deze motieven en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover hij beschikt.

Bovendien weerlegt verzoeker deze motivering op geen enkel punt en kan de Raad enkel vaststellen dat deze overweging strookt met de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker verduidelijkt evenmin met welke gegevens verweerder geen rekening zou hebben gehouden, noch waarom verweerder in casu zou moeten afzien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Noch een schending van de uitdrukkelijke motivering, noch een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangetoond. Evenmin toont verzoeker aan op welke wijze artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit zou zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Doordat verweerder een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verzoeker heeft al ondertussen al ruim vier jaar een relatie met zijn partner, mevr. Emmanuelle VANDENHOUTEN, met wie hij al bijna even lang samenwoont. Bovendien wonen partijen ook wettelijk samen.

Er is dan ook sprake van een juridisch en feitelijk gezin.

Door de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, loopt verzoeker een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, dit net nu hij een stabiele gezinsband heeft opgebouwd, die bruusk zou verbroken worden.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het begrip ‘familie- en gezinsleven’ zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende ‘hecht’ is. In casu wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker met zijn partner met wie hij wettelijk samenwoont.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Zoals verweerder aanvoert heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoeker. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-

toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld hebben in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu heeft het gezinsleven zich ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker en zijn partner wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels voor wat betreft verzoeker zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het Rijk een precair karakter had. Bovendien voert verzoeker geen enkele hinderpaal aan voor het verder zetten van het gezinsleven elders. Verder dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat er een absoluut verbod tot verblijf geldt ten aanzien van verzoeker. Wel dient verzoeker te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvoorwaarden. Van zodra verzoeker voldoet aan de wettelijke voorwaarden staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen. Zo kan hij in zoverre hij op dat ogenblik nog op het Belgische grondgebied vertoeft een nieuwe aanvraag indienen of kan hij een visum aanvragen met het oog op gezinshereniging in België. Verzoeker toont op geen enkel punt aan dat hij zich in afwachting van een nieuwe aanvraag of aanvraag tot gezinshereniging niet tijdelijk kan laten vergezellen door zijn partner.

In zoverre verzoeker verwijst naar "de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling" merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geenszins een weigering van de hoedanigheid van

vluchteling inhoudt. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij spoedig zal worden uitgewezen, waarbij de gezinsband bruusk wordt onderbroken. Verzoeker heeft wel een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, doch krijgt de tijd om op een doordachte manier gevolg te geven aan dit bevel rekening houdend met zijn gezinsleven. Er is zeker geen sprake van een bruusk verbreken van de gezinsband.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU